

Анонимизиран текст

Превод

C-77/24 — 1

Дело C-77/24 [Wunner]ⁱ

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

1 февруари 2024 г.

Запитваща юрисдикция:

Oberster Gerichtshof (Австрия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

11 януари 2024 г.

Жалбоподатели в производството по ревизионно обжалване:

NM

OU

Ответник в производството по ревизионно обжалване:

TE

По дело със страни: TE, [...] 1100 Виена [...], ищец в първоинстанционното производство и ответник в производството по ревизионно обжалване (наричан по-нататък „ищеца“), и 1. NM, Malta, M-XBX 1120 Ta'Ексбиекс, [...] и 2. OU, Кипър, CY-2108 Никозия, [...], ответници в първоинстанционното производство и жалбоподатели в производството по ревизионно обжалване (наричани по-нататък „ответниците“), образувано във връзка със сумата от 18 547,67 евро, заедно с лихви и разноски, по ревизионна жалба на ответниците срещу определение GZ 15 R 96/23g-46 от 4 септември 2023 г. на Oberlandesgericht Wien (Висш областен съд Виена, Австрия), с което частично се отменя определение GZ 11 Cg 61/22d-29 на Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Областен съд по граждански дела

ⁱ Името на настоящото дело е измислено. То не съпада с истинското име на никоя от страните в производството.

Виена, Австрия) от 27 април 2023 г., Oberster Gerichtshof (Върховен съд, Австрия) прие следното

О п р е д е л е н и е:

I. Възобновява производството, спряно с определение AZ 5 Ob 181/23р от 9 ноември 2023 г.

II. На основание член 267ДФЕС поставя на Съда на Европейския съюз следните преюдициални въпроси:

1. Трябва ли член 1, параграф 2, буква г) от Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения (наричан по-нататък „Регламент „Рим II“) да се тълкува в смисъл, че се отнася и до искове за обезщетение срещу орган на дружество, предявени от кредитор на това дружество на деликтно основание поради извършено от органа нарушение на защитни норми (като например разпоредби от правото в областта на хазартните игри)?

2. При отрицателен отговор на първия въпрос:

Трябва ли член 4, параграф 1 от посочения регламент да се тълкува в смисъл, че при предявен иск за обезщетение на деликтно основание поради претърпени загуби от хазартни игри срещу орган на дружество, което без лиценз в Австрия предлага онлайн хазартни игри, мястото на настъпване на вредата се определя по:

- а) мястото, от което играчът извършва преводи от банковата си сметка по водената от дружеството игрална сметка;
- б) мястото, където дружеството води игралната сметка, по която се завеждат суми, преведени от играча, печалби, загуби и бонуси;
- в) мястото, от което играчът прави залози чрез тази игрална сметка, които в крайна сметка водят до загуба;
- г) мястото на пребиваване на играча като местоположение на вземането му от изплащането на наличната по игралната му сметка сума;
- д) местоположението на основните му активи?

III. [...] [спиране на производството]

М о т и в и:

По точка I:

- 1 С определение от 9 ноември 2023 г. запитващата юрисдикция спира производството, докато Съдът на Европейския съюз се произнесе по преюдициалното запитване, отправено до него с определение 5 Ob 110/23i на Oberster Gerichtshof от 19 октомври 2023 г.
- 2 Ищецът в производството, довело до отправянето на въпросното преюдициално запитване, оттегля иска си и се отказва от исканията си, което запитващата юрисдикция взема предвид с определение от 23 ноември 2023 г. и оттегля преюдициалното запитване. Ето защо спряното производство се възобновява, за да се изясни в неговите рамки въпросът от правото на Съюза.

По точка II:

A. Факти

- 3 От седалището си в Малта Titanium Brace Marketing Limited (наричано по-нататък само „Limited“) оперира онлайн казино чрез уебсайта www.drueckglueck.com. Дружеството предлага игрите си на целия европейски пазар. То притежава валиден малтийски лиценз за хазартни игри, но не и лиценз съгласно австрийския Glücksspielgesetz (Закон за хазартните игри, наричан по-нататък „GSpG“), и понастоящем се намира в производство по несъстоятелност.
- 4 В периода от 14 ноември 2019 г. до 3 април 2020 г. ищецът, който живее в съдебния район на първоинстанционния съд, участва на уебсайта на Limited в онлайн хазартни игри и плаща общо сумата — предмет на иска, без да реализира печалби. По това време ответниците са „директори“ на Limited.
- 5 За да може да играе на уебсайта на Limited, ищецът е трябвало да открие клиентска сметка в Малта. Той превежда суми от австрийската си банкова сметка в сметка в малтийска банка, за да захрани игралната (клиентската) си сметка. Limited завежда тези превеждани суми като налични суми (депозит). Сметката, открита в Малта за ищеца, е реална сметка на Limited за него като играч, която е отделена от имуществото на Limited. Когато ищецът реши да участва в хазартна игра, залогът се изтегля от игралната му сметка. Ако реализира печалба, тя се завежда също по игралната сметка. От участия в хазартни игри ищецът претърпява обща загуба от 18 547,67 евро.

Б. Становища на страните и производството до момента

- 6 Ищецът иска двамата ответници да му възстановят загубата. Обстоятелството, че Limited не притежава австрийски лиценз, водело до недействителност на договора. За да получи вземането си, ищецът търси обезщетение за вреди, тъй като според него накърняването на австрийския монопол върху хазартните игри води до нарушаване на защитни норми. Като управители на Limited ответниците били отговорни за незаконното предлагане от страна на дружеството на хазартни игри в Австрия. Те носели

пред кредиторите лична отговорност и солидарна отговорност като действали съвместно лица съгласно член 1301 от Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (Общ граждански кодекс, наричан по-нататък „ABGB“) за нарушаването на нормите на австрийския GSpG за защита на играчите. Компетентността на първоинстанционния съд се основавала (по-специално) на член 7, точка 2 от Регламент (ЕС) № 1215/2012.

- 7 Ответниците повдигат възражение за липса на международна компетентност. Ищецът не можел да се позове на член 7, точка 2 от Регламент (ЕС) № 1215/2012. Ответниците не разполагали с правомощието да решат дали Limited трябва да се оттегли от вече установения австрийски пазар. Те не вземали стратегическите решения на дружеството, а вторият ответник само осъществявал връзката с малтийския орган по хазарта. Мястото на извършване на вредоносното деяние и мястото на настъпване на резултата били в Малта. Към ответниците се прилагало не австрийското, а малтийското материално право, в което липсвало носене на отговорност от органите на дружеството спрямо неговите кредитори.
- 8 Първоинстанционният съд отхвърля иска поради липса на международна компетентност.
- 9 Въззивният съд отменя това решение в частта, в която ищецът иска обезщетение на деликтно основание, и разпорежда на първоинстанционния съд да проведе производството, без да се позовава на използваното преди това основание за отхвърляне.
- 10 Според въззивния съд, като се има предвид решение 10 Ob 56/22s, постановено неотдавна от Oberster Gerichtshof във връзка със сходни факти, са изпълнени условията за компетентност на съда по мястото на деликта съгласно член 7, точка 2 от Регламент (ЕС) № 1215/2012. Управителите на дружество с ограничена отговорност (на нем.: GmbH) като такива носят отговорност за собственото си виновно поведение само спрямо дружеството, а изключения съществуват само при наличие на съответната правна уредба, при умишлено увреждане на кредиторите, при наказуеми по съдебен ред деяния или при виновно нарушение на защитна норма. В решение 6 Ob 168/19b Oberster Gerichtshof приема, че нарушението на разпоредби за защитата на играчите не само представлява неизпълнение на задължения, за което дружеството чрез своите органи носи отговорност за поправяне на вреди спрямо трети лица, но и води до лична отговорност от ответните управители спрямо ищеца. На това решение се позовава и ищецът в настоящия случай. Според въззивния съд мястото на настъпване на резултата е в Австрия, тъй като съдбата на направения в Малта залог зависи от успешния или неуспешния резултат от играта, а загубите се компенсират от печалбите. Едва с последната непокрита загуба настъпва първоначална вреда за играча, свързана с липсата на съответната сума в активите му, намиращи се в Австрия. Твърдението, че ответниците са нарушили особени

повелителни норми от австрийското публично право, също води до извода, че мястото на настъпване на вредата е в Австрия.

- 11 Въззивният съд обявява ревизионната жалба за допустима, тъй като липсва практика на висшите съдилища по въпроса за международната компетентност на австрийски съдилища по подобни иски срещу управители на дружества с дейност в областта на хазарта.
- 12 С ревизионната жалба ответниците искат решението да бъде изменено в смисъл да се потвърди отхвърлянето на иска от първоинстанционния съд, или при условията на евентуалност да се отмени решението и да се върне делото на предходните инстанции.
- 13 Ищецът иска ревизионната жалба да бъде отхвърлена.

В. Релевантни разпоредби

- 14 Член 7 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 гласи:

„Срещу лице, което има местоживееене в държава членка, могат да бъдат предявявани иски в друга държава членка:

[...]

2) по дела относно непозволено увреждане, деликт или квазиделикт — в съдилищата на мястото, където е настъпило или може да настъпи вредоносното събитие“.

- 15 Член 1, от Регламент „Рим II“ гласи:

параграф 1: „Настоящият регламент се прилага за извъндоговорни задължения по граждански и търговски въпроси, във всеки случай на съгласование на закони. [...].“

параграф 2: „В приложното поле на настоящия регламент не се включват:

[...]

г) извъндоговорни задължения, произтичащи от правото, приложимо към дружества и други юридически лица или непersonифицирани образувания, по отношение на въпроси като например учредяване, чрез регистрация или по друг начин, правоспособност, вътрешна организация или ликвидация на дружества и други юридически лица или непersonифицирани образувания, личната отговорност на членовете и органите в това им качество за задълженията на дружеството, лицето или образуванието, и личната отговорност на одиторите към дружеството или неговите членове при задължителните одити на счетоводните документи“.

- 16 Член 4, параграф 1 от Регламент „Рим II“ гласи:

„Освен ако не е предвидено друго в настоящия регламент, приложимото право към извъндоговорни задължения, произтичащи от неправомерно увреждане, е правото на държавата, в която е настъпила вредата, независимо в коя държава е настъпил вредоносният факт и независимо в коя държава или държави настъпват непреките последици от този факт“.

17 Член 1301 от австрийския ABGB гласи:

„От няколко лица може да бъде търсена отговорност за причинена от противозаконно действие вреда, за която те са допринесли съвместно, пряко или косвено, чрез подбуждане, заплаха, разпореждане, подпомагане, прикриване и други подобни, или дори само чрез неизпълнение на особено задължение да се предотврати увреждането“.

18 Член 1311 от австрийския ABGB гласи:

„Собственикът носи последиците от случайното събитие. Ако обаче случайното събитие е настъпило по вина на определено лице, ако то е нарушило норми, целта на които е да се предотврати случайно увреждане [защитни норми]; или [...], то носи отговорност за всяка вреда, която иначе не би настъпила“.

Член 3 от австрийския GSpG гласи:

„Освен ако е предвидено друго в този федерален закон, право да организира хазартни игри има само федералното правителство (монопол върху хазартните игри)“.

Г. Мотиви за преюдициалното запитване

19 1.1. Съгласно австрийската съдебна практика преценката на международната компетентност се основава на твърденията в исковата молба. Не е необходимо да се прави изрично позоваване на компетентност по Регламент (ЕС) № 1215/2012. Ищецът трябва да изложи само необходимите факти. При т. нар. „двойно релевантни факти“, т.е. такива, от които произтичат както международната компетентност, така и основателността на иска, убедителността на твърденията в иска трябва да е достатъчна, за да не се натоварва проверката относно компетентността с подробно разглеждане по същество. Следователно въпросът за международната компетентност трябва да се преценява по това дали твърденията в исковата молба са убедителни.

20 1.2. Съгласно вече наличната съдебна практика относно австрийското право в съответствие с член 1311 от ABGB по принцип може да съществува отговорност на орган на дружество към трети лица в случай на виновно нарушение на защитна норма, като разпоредбите на GSpG за защита на играчите вече са били квалифицирани като защитни норми. Според

твърденията на ответниците отговорност като посочената не се среща в малтийското право относно поправянето на вредите.

- 21 1.3. Следователно — въз основа на австрийското право относно поправянето на вредите — не би било неубедително твърдението, че е налице право срещу ответниците да се предявят искиове за обезщетение, които се основават на непозволено увреждане, деликт или квазиделикт по смисъла на член 7, точка 2 от Регламент (ЕС) № 1215/2012. Трябва обаче да се провери убедителността на твърдението на ищеца, че е приложимо австрийското материално право. Според запитващата юрисдикция в това отношение липсва „acte claire“, така че, изглежда, е налице необходимост от отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз.
- 22 2. Доколкото може да се прецени, Съдът на Европейския съюз все още не е разгледал обхвата на дерогиращата разпоредба на член 1, параграф 2, буква г) от Регламента „Рим II“. За областта на международното гражданско процесуално право обаче от решение *ÖFAB* (C-147/12, EU:C:2013:490, т. 42) може да се заключи, че понятието „дела относно [деликтна или квазиделиктна отговорност]“, съдържащо се в член 5, точка 3 от (тогава приложимия) Регламент № 44/2001, трябва да се разбира в смисъл, че обхваща искиове, предявени от кредитор на акционерно дружество за установяване на отговорността за задълженията на член на неговия управителен съвет и на негов акционер, тъй като са позволили това дружество да продължи да упражнява дейността си, въпреки че е било с недостатъчен капитал и е трябвало да бъде обявено в ликвидация.
- 23 3. Относно обхвата на тази дерогираща разпоредба липсва национална съдебна практика. В австрийската и немската литература могат да бъдат намерени следните становища:
- 24 3.1. *Wagner*, *Die neue Rom II-Verordnung*, IPRax 2008, 1, счита, че широкото тълкуване на член 1, параграф 2, буква г) би включвало и отговорността на членове и органи на дружеството за нарушения спрямо дружеството и спрямо външни кредитори. Според *Wagner* обаче от нормативно-функционална гледна точка има убедителни причини поне отговорността на членовете на дружеството спрямо външни кредитори на дружеството да има връзка с деликтното право.
- 25 3.2. Според *Lurger/Melcher*, *Handbuch Internationales Privatrecht*² (2021), т. 5/14 и сл., е спорно дали изключението, свързано с личната отговорност на членовете и органите за задълженията на дадено дружество, се отнася само до (ограничаването на) корпоративната отговорност (т.е. в зависимост от формата на дружеството, като например дерогирането на ограничената отговорност на съдружниците/акционерите на капиталово дружество), или освен това обхваща и отговорността за друго нарушение спрямо дружеството и неговите кредитори. Те посочват, че в практиката на Съда на ЕС (решение *ÖFAB*, C-147/12) се приема, че поне в областта на

международната компетентност исквете въз основа на дерогирането на ограничената отговорност се квалифицират съгласно деликтното право.

- 26 3.3. Според *Neumayr* в КВВ⁷, Член 1 от Регламент „Рим II“, т. 6, изключението не се прилага за искове за обезщетение на деликтно основание срещу членове и органи на дружества.
- 27 3.4. Що се отнася до дерогиращата разпоредба, в Германия се приема, че квалифицирането в дружественото право на свързани с недвижимо имущество искове като извъндоговорни, и по-специално като искове на деликтно основание е напълно допустимо, ако се ангажира личната юридическа отговорност на членовете и органите на дадено дружество за неговите задължения (*Junker* в MüKomm⁸, Член 1, т. 36). Германският Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия) (II ZR 84/05, NJW 2007, 1529) е разгледал въпроса кое право трябва да се прилага към личната отговорност, ако регистрирано съгласно нидерландското право дружество с ограничена отговорност (GmbH) не използва в наименованието си указващата правната форма на дружеството добавка за ограничението на отговорността, и квалифицира личната отговорност на съдружника не съгласно дружественото право, а съгласно деликтното право, тъй като използването на такава добавка не е сред специфичните задължения съгласно дружественото право (вж. също *Junker*, пак там, т. 38).
- 28 3.5. Освен това отговорността за икономически разрушителна намеса (Existenzvernichtungshaftung, член 826 от Bürgerliches Gesetzbuch (Граждански кодекс), идеята за която е развита от Bundesgerichtshof въз основа на материалното деликтно право и която има за цел да защити неопределен брой кредитори, на които член на дружеството е причинил вреда чрез неморално поведение, в Германия се квалифицира предимно съгласно деликтното право (вж. *Junker*, пак там, т. 38 и сл. с допълнителни позовавания, включително и на различни от това мнения).
- 29 3.6. Според запитващата юрисдикция застъпеното в решение ÖFAB (C-147/12) от Съда на ЕС схващане за свързване с деликтното право на предявени от външни кредитори на дружества искове за обезщетение в областта на международното гражданско процесуално право би могло и в областта на Регламент „Рим II“ да подкрепи тезата, че — независимо от широката ѝ формулировка — дерогиращата разпоредба на член 1, параграф 2, буква г) от този регламент трябва да се тълкува стриктно и че предявени от кредитори на дружеството искове относно деликтна отговорност трябва да се считат за непопадащи в обхвата на тази разпоредба.
- 30 4. Ако в настоящия случай дерогиращата разпоредба не е приложима, съгласно Регламент „Рим II“ привързването би трябвало да се извърши, най-напред, с оглед на направен избор на право по смисъла на член 14 от този регламент, след това с оглед на специалните критерии на привързване в

членове 5—9 от него и накрая, с оглед на основното правило на член 4 от Регламент „Рим II“ (*Neumayr* в КВВ⁷, Vor Art 1 Rom II-VO, т. 3; решение 6 Ob 186/21b).

- 31 4.1. Липсват твърдения за направен избор на право. Специалните критерии на привързване по членове 5—9 от Регламент „Рим II“ се отнасят до отговорност за вреди от стоки, нелоялна конкуренция, увреждане на околната среда, нарушаване на права върху обекти на интелектуална собственост и отговорност за действия при колективен трудов спор, поради което не са приложими.
- 32 4.2. Ето защо отправна разпоредба трябва да бъде член 4 от Регламент „Рим II“. Съгласно твърденията в исковата молба не е налице предвидената в параграф 2 на този член хипотеза, в която лицето, чиято отговорност се търси, и увреденото лице имат обичайно местопребиваване в една и съща държава към момента на настъпване на вредата. Следователно приложимо е основното правило по член 4, параграф 1 от Регламент „Рим II“.
- 33 4.3. Съгласно това правило приложимото право към извъндоговорни задължения, произтичащи от непозволено увреждане, е правото на държавата, в която е настъпила вредата, независимо в коя държава е настъпил вредоносният факт и независимо в коя държава или държави настъпват непреките последици от този факт. Под „вредата“ се разбира първоначалната вреда, като се прави връзка с мястото, където причинилият вредата факт, за който се търси отговорност, е имал преки последици върху пострадалото от него лице (*Neumayr* в КВВ⁷, Art 4 Rom II-VO, т. 3 с допълнителни позовавания).
- 34 4.4. Съгласно източниците от литературата при причиняване на чисто имуществени вреди, без да се нарушават абсолютни права — каквито са и обсъжданите в настоящия случай — е трудно да се определи мястото на настъпване на резултата по смисъла на член 4, параграф 1 от Регламент „Рим II“ (*Melcher*, *Reine Vermögensschäden im internationalen Zuständigkeits- und Privatrecht*, VbR 2017, 126; *Lurger/Melcher*, *Handbuch Internationales Privatrecht*², т. 5/37 и сл. с допълнителни позовавания, по-специално в бележка под линия 81). За целите на предвиденото и в съображение 7 от Регламент „Рим II“ съответствие трябва да се вземе предвид и разпоредбата за компетентност съгласно член 7, точка 2 от Регламент (ЕС) № 1215/2012.
- 35 4.5. Мястото на настъпване на резултата съгласно член 7, точка 2 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 трябва да се определя по мястото на настъпване на вредата (решение на Съда на ЕС от 12 май 2021 г., *Vereniging van Effectenbezitters*, C-709/19, EU:C:2021:377, т. 26 и сл.), при което специални критерии за предоставяне на компетентност могат a priori да подкрепят тезата, че място на резултата е в държавата членка по местоживееене на ищеца, което води до компетентност на *forum actoris* (решения на Съда от 16 юни 2016 г., *Universal Music*, C-12/15,

EU:C:2016:449, и от 12 септември 2018 г., Löber, C-304/17, EU:C:2018:701, т. 34). Съгласно практиката на Съда на ЕС такива критерии са например нарушение на задължението за изготвяне на проспект или нарушение на законоустановените задължения за предоставяне на информация в държавата по местоживеене на ищеца (решение *Vereniging van Effektenbezitters*), или пък управлението на сметки, чрез които типично се инвестира и при които типично могат да настъпят вреди (банкова сметка и сметка за ценни книжа), в банки в държавата по местоживеене на ищеца (решение *Löber*). По мястото, където директно по банкова сметка е настъпила чисто имуществена вреда, може да бъде установена компетентност по смисъла на член 7, точка 2 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 само ако и другите специфични фактически особености по делото обосновават тази компетентност (вж. *Lurger/Melcher*, *Handbuch Internationales Privatrecht*², т. 5/37).

- 36 4.6. В решения 10 Ob 56/22s и 8 Ob 172/22k с предмет хазартни игри, постановени наскоро във връзка с член 7, точка 2 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 срещу малтийско дружество, *Oberster Gerichtshof* приема, че не е от решаващо значение къде това дружество води игралните сметки. Преведената от играча сума все още не причинява вреда на активите му, защото той има вземане срещу дружеството в същия размер, който може при поискване да му бъде изплатен отново по всяко време. Едва когато загуба от забранената хазартна игра надвиши печалбите, настъпва вреда за активите на играча поради обстоятелството, че вземането му от изплащането намалява с размера на тази загуба. В тези решения за насочващо към Австрия е преценено обстоятелството, че незаконосъобразността, която обосновава обезщетението, е резултат от нарушение на австрийското право в областта на хазартните игри, т.е. от нарушение на особени повелителни норми на австрийското публично право. В решения 3 Ob 164/23y и 6 Ob 168/23h, всяко от които се отнася до искиове за обезщетение срещу самите дружества с дейност в областта на хазарта, също се приема, че релевантното за вредата неизпълнение на задължения е извършено в Австрия.
- 37 4.7. Ако — поради изискващото се съответствие между международните разпоредби за компетентността и международното частно право — това схващане за определяне на мястото на резултата съгласно член 7, точка 2 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 се прилага и за мястото на настъпване на вредата по член 4, параграф 1 от Регламент „Рим II“, за местоположение на вземането на ищеца от изплащане на наличната по игралната му сметка сума вероятно би трябвало да се приеме обичайното му местопребиваване.
- 38 4.8. Към този извод насочва решение 6 Ob 233/18k на *Oberster Gerichtshof*, фактите по което се отнасят до ищец, който е направил разпореждане с активи и е извършил превод от Австрия. В този случай е била потвърдена приложимостта на австрийското материално право. В рамките на воденото по посочения случай производство срещу установен в Швейцария нотариус, който е издал неправилни протоколи от проверки за наличности на

благородни метали, шести съдебен състав не възразява — с оглед на специфичните фактически особености на случая — съответното място на резултата по член 4 от Регламент „Рим II“ да бъде установено в Австрия.

- 39 4.9. Според запитващата юрисдикция от значение за преценката на мястото на настъпване на първоначалната вреда е, от една страна, в какво се състои тя, а от друга, къде е настъпила за първи път, в смисъл къде за първи път е намалял съответният компонент от имуществото. В настоящия случай може да се вземе предвид мястото, от което ищецът извършва преводи от банковата по игралната си сметка, което вече би трябвало да е неблагоприятна промяна на имуществото му, ако се приеме, че вземането на ищеца от наличност по банковата му сметка срещу неговата банка е с по-висока стойност от вземането му от изплащане на изчислима налична по игралната му сметка сума срещу дружеството с дейност в областта на хазарта. Също така е напълно възможно, в какъвто смисъл са възраженията на ответниците, да се приеме, че до окончателно намаляване на имуществото води само настъпилата по игралната сметка загуба, което — тъй като сметката се води в Малта — се разглежда като настъпила в Малта първоначална вреда. Тъй като обаче такава загуба зависи от това ищецът отново да играе (и да губи), едва тази водеща до загубата (по-нататъшна) игра би могла да бъде определена като причиняваща първоначалната вреда, като за определящо се приеме мястото на провеждане на тази игра. Ако за първоначална вреда се счита едва (окончателната) загуба на вземането от изплащане на налична по игралната сметка сума, възниква въпросът къде е мястото на това вземане — в Малта, където се води сметката, по мястото на пребиваване на ищеца, по местоположението на основните му активи или някъде другаде.
- 40 4.10. Ако обаче мястото на настъпване на първоначалната вреда е в Австрия, според запитващата юрисдикция — по смисъла на посочената практика на Съда на ЕС относно член 7, точка 2 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 — би трябвало да се приеме, че и по въпроса за приложимото право специфичните фактически особености са довод в подкрепа на приложимостта на националното материално право по мястото на резултата. Според запитващата юрисдикция в настоящия случай няма очевидни данни за наличие на по-тясна връзка с друга държава по смисъла на член 4, параграф 3 от Регламент „Рим II“.

По точка III:

[...] [национално процесуално право]

Oberster Gerichtshof
Виена, 11 януари 2024 г.
[...]